

## Preken i Oslo domkirke 22.juli 2023

Tema: Bevar ditt hjerte, Ordspr. 4,23. Anne-May Grasaas

*Gi meg en trøst jeg kan tro på  
Si meg noe som er sant  
Si at de onde tapte  
Si at de gode vant*

Sånn starter Lars Saabye Christensen salmen han skrev til en fotoutstilling på Rådhusplassen i mai. Utstillingen handlet om nestekjærlighet i praksis. Jeg vil la strofer fra denne salmen klinge med i dag.

-For Saabye Christensens tekst kan stå i dialog med oppfordringen som er tema for denne gudstjenesten: Bevar *hjertet* framfor alt som bevarer, for *livet* går ut fra det.

Noen datoer har brent seg inn i vårt felles minne. 22.juli 2011, 10. august 2019, i Bærum, 24. februar 2022, i Ukraina og 25.juni 2022, på London pub. Vi har ikke råd til å være naive. Og: vi har ikke råd til å la religion, livssyn, politikk eller legning splitte oss! Det er fint at vi kan møtes i dag – fra alle disse miljøene.

Hva kan det bety å bevare hjertet når ondskapen truer? Mens vi rystes av krig og terror. Om vi kan tenke at «hjertet» er rommet for kraft, kjærlighet og visdom; - hvordan tar vi da vare på disse egenskapene i kampen for det gode?

Eller kanskje orker noen av oss ikke å tenke på kamp i det hele tatt. – For hjertet kjennes fortsatt knust og dødt etter det som har skjedd.

Saabye Christensens rop om *trøst* kan *kanskje* gi oss et spor. For meg førte sporet til Trøsteprofeten, som en av Bibelens forfattere kalles. Han skal trøste et hardt prøvd folk med dette løftet fra Gud:

*I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er knust og nedbøyd i ånden. Jeg vil gi ånden liv hos dem som er bøyd ned, gi hjertet liv hos dem som er knust.*

Dette løftet er ikke gått ut på dato. Det kan skape tillit i oss også. - Til Kraften, Kjærligheten og Visdommen. Tillit til at hjerter kan begynne å brenne igjen. At framtiden *ikke* er lukket og stengt.

*Gi meg en drøm jeg kan tro på  
Drøm den gjerne for meg  
Og la den vare så lenge  
At jeg rekker å tro på deg*

*Du som er god på bunnen  
Du som er god i alt  
Lov å stå ved min side  
Stå der jeg engang falt*

...ber Saabye Christensen.

Vi tror ikke på lettvinte løsninger. Men på en Gud som har fredstanker, ikke ulykkestanker. Vi er ikke lovet et liv uten utfordringer og smerte. Men et *nærvær* – et *blikk* som ser oss – midt i det som *er*. Et blikk som *anerkjenner* og kan *gi nytt mot*.

Sist onsdag var jeg til stede på åpningen av den nye utstillingen på 22.juli-senteret. Den gjorde inntrykk. Og panelsamtalen som ble ledet av NRK's Sidsel Vold var viktig. Det handlet om medias rolle etter terroren. Når det nå er gått noen år, har vi mulighet til å se nye perspektiver. Både på hva media gjorde med oss, på godt og vondt, og

hva media må være bevisste på, med tanke på traumene mange bærer på, men også med tanke på at vi *aldri* må glemme. Vi må ansvarliggjøre både media og hverandre på finne *språk* så fortellingen blir mer og mer *sann* og bidrar til *samhold*.

Vi inviteres i dag til å ta vare på hjertet. Ikke trosse det, men holde det åpent – for kraft, kjærlighet og visdom. *Mens* vi tar aktivt del i demokratiet. Hver på vårt sted. *Mens* vi argumenterer og engasjerer oss for alles likeverd. *Mens* vi kjemper *sammen* mot alle former for urett og ondskap. For – vi *kan* ikke gi opp å drømme - om fred og forsoning.

Jeg avrunder med å *be* de siste strofene i Saabye Christensens salme:

*Gi oss et lys vi kan se i  
Si oss at vi er sett  
Ikke si at de gode gikk under  
Ikke si at de onde fikk rett*

*Gi meg en trøst jeg kan tro på  
Si meg noe som er sant  
Si at de onde tapte  
Si at de gode vant. ...AMEN*

Deretter : «*Kringsatt av fiender...*»